

FARNÍ INFORMACE „NEBOJTE SE“ VII.

Milí přátelé z našich farností,

dnes vám posíláme „povinnou“ četbu 😊 A hned dvojí: nejprve pastýřský list našeho biskupa Tomáše a pak také zprávu od našeho Karla, OMI pro ty, které by zajímalo, jak se v čase koronaviru žije v Zimbabwe... Hezké čtení! A modleme se za sebe navzájem. A za Itálii a třeba i Zimbabwe zvlášť.

Vaši obláti

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA TOMÁŠE Z ČTVRTÉ NEDĚLE POSTNÍ

Sestry a bratři z naší plzeňské diecéze,

chci v této mimořádné situaci každého z Vás osobně pozdravit. A chci Vás v duchu II. Vatikánského koncilu oslovit jako Boží lid, který je společně na cestě do Božího království (srov. LG 9).

Nejen my zde v plzeňské diecézi, ale všichni věřící v celé České republice jsme od nabytí svobody v roce 1989 putovali jako Boží lid vstříc Božímu království duchovní krajinou, která nám byla docela blízká a známá. Jistě, mnohé se postupně měnilo a při našem putování nás také potkalo nemálo složitostí, ale celá naše cesta byla předvídatelná, byla to cesta krajinou veskrze pestrou a úrodnou. Nabyli jsme tak pocitu, že se vlastně ani jako Církev, ani jako společnost nemusíme ničeho moc obávat, že my sami dobře víme, kudy alespoň v základním směru naše cesta povede dál a jak po ní kráčet.

Ted' se ale situace velmi rychle a zásadně změnila. Jako bychom při svém putování vstoupili do zcela neznámé a nebezpečné krajiny. Je to krajina, v níž se naše cesta ztrácí v mlze nejistoty, kde na nás číhají doposud neznámá nebezpečí, kde nás ohrožuje zmatek a strach z neviditelného nepřítele. Stojíme tedy před velkou výzvou nově se zorientovat a nalézt způsob, jak společně jít za současných podmínek s důvěrou a podírat jeden druhého.

Naše zkušenosti z minulého putování jsou však náhle v mnohém nepoužitelné, protože nikdo z nás nic podobného nikdy nezažil. Inspiraci tak nemůžeme hledat v pouhém ohlížení se nazpět. Řešení nenajdeme ani v napodobování vnějších forem minulosti, v níž podmínky života Církve i světa byly tak zásadně odlišné od těch dnešních.

Dnes jsme naopak pozváni hledět dopředu, na toho, který je naším orientačním bodem, na našeho Pána Ježíše Krista. On jde s námi. On je pro nás ten oblačný sloup, který vedl Izraelity při útěku z Egypta. On je pro nás tou hvězdou, která vedla mudrce na cestě do neznámého Betléma. On je Cestou, Pravdou i Životem v této naší těžké

situaci (srov. Jan 14,6). Proto jsme nyní v první řadě pozváni posílnit vztah s Ním. Jen tak budeme jako křesťané schopni obstát a být připraveni v Jeho síle pomáhat i druhým.

Nenechme se proto oklamat různými falešnými vykladači a nesnižme se v této chvíli k pouhému moralizování. Jasně odmítněme někdy tak lákavá vysvětlení o Božím hněvu či trestu, který je důvodem současné tíživé situace. Náš Bůh není Bohem trestajícím. On je Emanuel, tedy Bůh s námi, který pro nás zemřel na kříži a pomáhá nám i v těchto náročných časech. To On ve svém milosrdenství vládne jako Zmrtvýchvstalý dějinám, jak budeme vyznávat o velikonoční vigílii, ať už její slavení bude jakkoliv omezeno.

To, co náš vztah s Kristem vytváří a posiluje, je víra, naděje a láska. Tyto tři božské ctnosti, jak je v Církvi tradičně nazýváme, nás uschopňují kráčet dál správným směrem i neznámou krajinou.

Vyzývám Vás proto, sestry a bratři, k posílení víry. Modlete se, scházejte se k modlitbě ve Vašich rodinách, čtěte Písmo svaté, prostě o požehnání a požehnání si navzájem vyprošujte. Vyzývám Vás, manželé, modlete se spolu, vyzývám vás, otcové i matky, zvěte k modlitbě své rodiny, vyzývám vás mladé, využijte svoji digitální šikovnost k vytváření modlitebních skupinek přes sociální sítě, a to jak pro sebe, tak i pro nás ostatní, kteří to s počítačem moc neumíme. Vyzývám Vás osamocené, modlete se růženec či breviář s druhými přes telefon a tak překonávejte svoji samotu. Paradoxně právě nyní, kdy je tolik věcí zásadně omezeno, je doba příhodná oživit aktivní dospělou víru a posílit svoji věrnost v modlitbě. Nebudme pouze pasivními konzumenty on-line bohoslužeb, budme muži a ženami modlitby, každý sám za sebe i v malých společenstvích domácí církve.

A budme lidmi naděje. Pán jde před námi i temnotou rokle (srov. Ž 23) a cesta jím vedená neomylně směřuje k radosti, kterou může dát jen On sám. Dobro je silnější než zlo, tomu věříme, to je základ životního postoje křesťana, který svoji víru neukončil meditací nad utrpením Krista na Golgotě, ale prošel až k pravdě vzkříšení. Proto jsme my křesťané v dnešní situaci, ve které se o nás může pokoušet snad až beznadějný Velkého pátku, pozváni k životu v naději na dobro, jež přináší naplnění do každého lidského života. A jsme také posláni touto nadějí oslovit druhé. Naděje se má skrze nás šířit mnohem nakažlivěji, než se šíří současný nebezpečný virus. Vždyť „nadějí jsme spaseni“ (Řím 8,24), jak říká apoštol Pavel a s ním i papež Benedikt ve své encyklice o křesťanské naději „Spe salvi“, kterou v současné náročné době velmi doporučuji k četbě a meditaci.

Oživme v této pohnuté době také svou důvěru v Boží bezpodmínečnou lásku. Naslouchejme svým srdcem slovům, která apoštol Pavel adresoval křesťanům v Římě: „Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy, snad soužení... hlad... či zabití?... Ale v tom všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.“ (srov. Řím 8, 35-37) Srdce osvěžené důvěrou v Boží lásku se pak přirozeně stává zdrojem autentické lásky k druhým. V ní budme vnímaví pro to zcela konkrétní, co je nyní třeba. Nabídněme své síly potřebným, podporujme své blízké telefonicky, pišme jim maily, povzbuzujme je. Zapojme se do dobrovolnických aktivit.

Sestry a bratři, rád bych Vás všechny povzbudil v duchu našeho letošního diecézního hesla: Nebojte se! Jestliže následujeme svého Mistra a Pána, jdeme i v náročných situacích správným směrem. Je téměř jisté, že náš svět po ukončení virové pandemie bude jiný. Pravděpodobně to bude svět, ve kterém na mnohé dopadne i velká tíže hospodářských důsledků a sociálních nejistot. Přimknutí se ke Kristu ve víře, naději a lásce je nám však zárukou, že se opravdu nemusíme bát. On sám nám ukáže, kudy se ubírat dál, jak si navzájem pomáhat a být pohotoví ke službě bližním. Ani v neznámé krajině nových a snad i náročných životních podmínek se nestaneme tuláky či psanci. Budeme i nadále živým lidem Božím kráčejiím stezkou vyvolení společně s Matkou Boží, jak o tom psal z komunistického vězení Václav Renč ve svých loretánských litaniích. (viz. Loretánské světlo, invokace Panno věrná)

Při liturgii na Popeleční středu zazněla modlitba, ve které jsme prosili, aby nás půst posílil. Jsem přesvědčen, že v současné situaci je správné znovu a naléhavě prosit Boha o posilu i tímto způsobem, a proto zvu celou naši diecézi, aby se následující pátek 27. března spojila v postu, který nás posílí na naší duchovní cestě neznámou krajinou dnešních dnů.

Sestry a bratři, děkuji Vám všem, kteří se nasazujete v současné krizi pro dobro druhých. Děkuji Vám všem, kteří respektujete náročná, ale smysluplná nařízení vlády, a tak chráníte sebe i druhé.

Papež František hned na začátku své první programové encykliky Evangelii gaudium vyzývá každého křesťana, a to výslovně v jakékoliv situaci, aby hledal Ježíše Krista a řekl mu, že ho potřebuje. Rád bych nyní uposlechl této papežovy výzvy a zvolal jménem nás všech: Ježíši Kriste, právě teď Tě my, ženy a muži, mladí i staří, zdraví i nemocní, celý Boží lid plzeňské diecéze i všichni obyvatelé našeho nemocného světa moc potřebujeme, vysvobod' nás a přijmi nás v této tíživé situaci do své vykupitelské náruče (srov. EG 3). Amen.

S požehnáním a v modlitbě

Váš biskup Tomáš

22. března 2020, čtvrtá neděle postní

DOPIS O. KARLA MECE, OMI O SITUACI V ZIMBABWE

Včera, týden od pátku třináctého, jsem se dlouho do večera díval na televizi. Máme tu satelitní, takže když si pustíme dieslový agregát (elektrina ze sítě jde většinou jen pár hodin v noci), můžeme si ji dokonce i pustit. No, bylo to docela zdrcující, jako z nějakého amerického katastrofického filmu. BBC, CNN, SkyNews, Aljazeera... Ať jsem přepnul na cokoliv, všude jen pandemie. Itálie překonala Čínu – 627 mrtvých za jediný den. Španělsko ve stopách Itálie. Velká Británie také, jen o dva týdny později. Atd atd. A na konci té řady už je i Zimbabwe.

Na zprávy o koronaviru jsme nejdřív reagovali asi stejně jako jinde ve světě, většina místních lidí ovšem s velmi redukovanou informovaností. Nejdřív jsme se dozvíдали, že kdesi daleko v Číně je nějaká speciální chřipka způsobující zápal plic. Pak se to dostalo do Evropy a místní, kteří se o tom doslechli, se mě pomalu začínali ptát, jak to tam vypadá. Když jsem jim to vylíčil, dost se vyděsili. Nechtěl jsem je děsit, ale cítil jsem jako zodpovědné říct pravdu a varovat je, že je to závažné a že i v sousední Jihoafrické Republice se rozjíždí pandemie a že není důvod, proč by se tento viru neměl rozšířit do Zimbabwe, zvláště když hranice jsou stále otevřené a lidé proudí sem tam.

V posledních dnech už měl koronavirus své stálé místo i ve zprávách státní televize. (Jiná než státní-stranická televize tu není, kromě drahé satelitní.) Tam člověk viděl a slyšel jen chválu na vládu Zimbabwe, jak je skvěle připravená dát viru jasnou odpověď, že je vše naplánováno a připraveno: strategie, kontroly, testy, nemocnice, lůžka, transfuzní krev atd. Samozřejmě bez jediného údaje, kolik prostředků, kolik lůžek, kde se bude testovat, kdo bude testován atd. Síla, no. Jasně, je to docela podobné, ale vy máte fungující opozici a svobodu slova. Tady máme jen samospásnou vládu. A naději. (A svobodu slova ve skupinách na WhatsApp, ale ta se tam míchá s nejrůznějšími fake-news a lidé jsou tu schopní věřit čemukoliv.)

Včera byl také oznámen první potvrzený případ nemoci COVID-19 v Zimbabwe. Nemám však důvod pochybovat o tom, že těch případů už jsou tu ve skutečnosti velká čísla. Není problém proklouznout zdravotními kontrolami na hranicích zvláště s JAR. Tohle není ebola, člověk vůbec nemusí mít teplotu. Snažím se o osvětu, reakcí je většinou mírné zděšení. Už se konečně veřejně informuje o opatřeních osobní hygieny a omezení sociálního kontaktu. Tak dobře, mýdla je zatím dostatek, ale občas není žádná voda po ruce, že? A jak tu chtějí omezit pohyb osob? Lidi by umřeli hladu...

Už ve středu se ozvala biskupská konference a zavedla opatření ve smyslu: žádné sdílení kalicha, svaté přijímání jen na ruku, odpadá pozdrav pokoje podáním ruky atp. Momentálně řešíme, jak vyhovět vládnímu nařízení zákazu shromažďování nad 100 osob (problém, který řešili vaši kněží v Česku po dobu asi dvou dnů, než byla hranice snížena na 30 a následně bohuslužby úplně zakázány). Otázka, jak rozdělit mši pro 2000 žáků na 20 mší po 100 dětí, nám dál leží na stole, ale asi bude naším řešením předstírat, že děti nejsou osoby.

Děti jdou v úterý o dva dny dřív domů na velikonoční prázdniny. Měly velkou radost, ale trochu jsem jim tu radost zase zkazil, když jsem jim pověděl, proč. Hned měly starost, jestli se po prázdninách budou moci vrátit do školy. Některé se dokonce ptaly, jak se daří mé rodině v Česku. Úžasné děti. Je mi jich líto, že musí žít v tak těžké situaci. Hrozně touží po vzdělání a změně k lepšímu.

Koronavirus tu asi žádnou velkou paniku nezpůsobí. Na panické nákupy potravin a toaletního papíru tu většina lidí stejně nemá peníze. S nějakou zásadní pomocí od

státního zdravotnictví stejně nikdo nepočítá. Lidé si jen teprve teď uvědomují závažnost situace: „Ještě před pár dny jsme se tomu smáli, všude jen „corona“, ale dnes už je to v Zimbabwe!“ Místní jsou natolik zvyklí dlouhodobě trpět, že to asi jen přijmou jako kříž. Jako jeden z mnoha. Zatím si to tu neumím představit jinak.

Na závěr se ptám sám sebe, jestli bych neměl jít „spíchnout“ nějakou tu roušku – a nějak přimět lidi aspoň tady v misii, aby také začali. Šicí stroje tu máme ve školní dílně. Jak je ale potom prát na 90? Ano, vařit v hrnci, podobně jako se vaří kukuřičná sadza. Bůh ochraňuj Zimbabwe i celý svůj svět. Váš Karel omi +

P.s. Moc mě těší, jak se s tím v Česku solidárně vyrovnáváte. Je to ohromná příležitost k obrácení a k lokální i globální lásce k bližním. Nezapomeňte na nás. Díky.